

Františkovo slovo

č.75

Závěrečná promluva papeže na synodě o rodině

Boží otcovství se definitivně zjevuje v Ježíši

Vězení pro mne bylo znovuzrozením

Bůh nemůže nemilovat, v tom je naše jistota

Boží odpuštění není jako soudní rozsudek, kázal papež František

Italský exorcista o fenoménu Halloween

výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Nepodléhat nebezpečí relativismu či démonizace druhých

Závěrečná promluva papeže na synodě o rodině, aula Pavla VI.

Drahé blaženosti, eminence, excelence, drazí bratři a sestry,

Chtěl bych především poděkovat Pánu, že v těchto letech vedl naši synodu Duchem svatým, který církvi nikdy neodpírá svoji podporu.

Opravdu ze srdce děkuji kardinálu Lorenzovi Baldisserimu, generálnímu sekretáři synody, mons. Fabiovi Fabenemu, podsekretáři a spolu s nimi děkuji relátorovi kardinálu Peterovi Erdömu a zvláštnímu sekretáři mons. Brunovi Fortemu, delegovaným předsedům, skriptorům, konzultorům, překladatelům a všem, kdo pracovali neúnavně a s naprostou oddaností církvi: srdečné díky!

Děkuji vám všem, drazí synodální otcové, bratrští delegáti, auditoři, auditorky, přisedící, faráři a rodiny za vaši aktivní a plodnou účast.

Děkuji také těm „bezejmenným“ a všem těm, kdo se svojí tichou prací velkodušně podíleli na práci této synody.

Budte si všichni jisti, že se za vás modlím, aby vás Pán odměnil hojnými dary svojí milosti!

Když jsem sledoval práce synody, kladl jsem si otázku: *co bude pro církve znamenat zakončení této synody o rodině?*

Zajisté to neznamená, že synoda zahrnula všechna témata týkající se rodiny, ale snažila se je podat ve světle evangelia, tradice a dvoutisíciletých dějin církve, objevit v nich radost naděje, aniž by upadla do laciného opakování toho, co je neoddiskutovatelné anebo co bylo už řečené. Zajisté to neznamená, že našla vyčerpávající řešení všech těžkostí a pochybností, které vyzývají a ohrožují rodinu, ale kladla tyto těžkosti a pochybnosti do světla víry, pozorně je zkoumala a vyrovnávala se s nimi beze strachu a aniž by strkala hlavu do písku.

Znamená to, že pobídla všechny, aby pochopili důležitost instituce rodiny a manželství muže a ženy založeného na jednotě a nerozlučitelnosti a docenili ji jako zásadní fundament společnosti a lidského života.

Znamená to, že naslouchala a umožnila naslouchat hlasům rodin a pastýřů církve, kteří přišli do Říma a nesou na svých bedrech tíži i naděje, bohatství a problémy rodin ze všech částí světa. Znamená to, že podala důkaz životnosti katolické církve, která nemá strach otrávit uspaným svědomím anebo si špinit ruce vášnivou a otevřenou diskusí o rodině.

Znamená to, že se snažila vidět a číst realitu, ba reality dneška Božíma očima, aby zapálila a osvětlila plamenem víry srdce lidí v této neutěšené dějinné chvíli, v sociální, ekonomické a morální krizi a převažující negativitě. Znamená to, že všem dosvědčila, že evangelium zůstává pro církve živým zdrojem věčné novosti, oproti těm, kdo z něj činí mrtvé doktríny, jimiž kamenuje druhé. Znamená to, že obnažila uzavřená srdce, která se často skrývají dokonce za církevním učením anebo za dobrými úmysly, usazují se na Mojžíšovu katedru, odkud někdy nadřazeně a povrchně posuzují obtížné případy a zraněné rodiny.

Znamená to, že prohlásila církve za církve chudých v duchu a hříšníků hledajících odpuštění; nikoli jenom spravedlivých a svatých, nýbrž těch spravedlivých a těch svatých, kteří se cítí chudými a hříšnými.

Znamená to, že se snažila otevřít horizonty, překonat konspirativní hermeneutiku či uzavřenost perspektiv, bránit a šířit svobodu dětí Božích, předat krásu křesťanské novosti někdy zakrytou vráskami archaického jazyka nebo prostě nesrozumitelnou.

Na této synodě byla svobodně vyjádřena různá mínění – někdy bohužel metodami ne právě laskavými – a zajisté obohatila a oživila dialog, nabídla živý obraz církve, která nepoužívá „předem připravené vzorce“, ale čerpá z nevyčerpátného zdroje svojí víry, živé vody, která tiší žízeň vyprahlých srdcí. **[1]**

A s výjimkou dogmatických otázek jasně definovaných církevním magisteriem jsme také viděli, že to, co se zdá normální biskupovi jednoho kontinentu, může být podivné, ba téměř skandální pro biskupa druhého kontinentu; to co je považováno za pošlapání práva v jedné společnosti, může být samozřejmým a nedotknutelným předpisem v jiné; to co je pro některé svoboda svědomí, je pro druhé jenom zmatek. Kultury jsou vskutku velmi odlišné a každý všeobecný princip má zapotřebí inkulturace, pokud má být dodržován a používán. [2]

Synoda v roce 1985, která připomněla 20. výročí zakončení Druhého vatikánského koncilu, mluvila o *inkulturaci*, jako o „vnitřní transformaci autentických kulturních hodnot prostřednictvím integrace do křesťanství a o zakořenění křesťanství do různých lidských kultur.“ [3] *Inkulturace* neoslabuje pravé hodnoty, nýbrž dokazuje jejich pravou sílu a autenticitu, poněvadž se neměnně přizpůsobují a dokonce pokojně a postupně proměňují různé kultury. [4]

Viděli jsme také v bohatství našich odlišností, že výzva, před níž stojíme, je stále tatáž: zvěstovat evangelium dnešnímu člověku, bránit rodinu před všemi ideologickými a individualistickými útoky.

A aniž bychom upadli do nebezpečí *relativismu* anebo *démonizace* druhých, snažili jsme se plně a odvážně obsáhnout Boží dobrotu a milosrdenství, které přesahuje naše lidské kalkule a netouží po ničem jiném, než aby „se všichni lidé zachránili“ (1 *Tim* 2,4), a tak zasadit a žít tuto synodu v kontextu mimořádného Svatého roku Milosrdenství, který církev má žít.

Drazí bratři, zkušenost synody nám také umožnila pochopit, že pravými obránci nauky nejsou ti, kdo brání literu, ale ducha; nikoli ideje, ale člověka; nikoli formulace, nýbrž nezaslouženost Boží lásky a Božího odpuštění. To nijak neznamená umenšovat důležitost formulací, zákonů a božských přikázání, nýbrž vyzdvihoval velikost pravého Boha, který s námi nejedná podle našich zásluh, ani podle našich skutků, nýbrž *jinak* podle bezmezné štědrosti svého Milosrdenství (srov. *Řím* 3,21-30; *Žl* 129, *Lk* 11,37-54). Znamená to překonávat trvalé pokušení staršího bratra (srov. *Lk* 15,25-32) a závistivých dělníků (srov. *Mt* 20,1-16). Ba dokonce to znamená více si cenit zákonů a přikázání vytvořených pro člověka a nikoli naopak (srov. *Mk* 2,27).

V tomto smyslu poctivá lítost, lidské skutky a snahy nabývají hlubšího významu nikoli jako cena za nedosažitelnou spásu zdarma danou Kristem na kříži, nýbrž jako odpověď Tomu, který nás miloval jako první a zachránil nás za cenu svojí nevinné krve, když jsme ještě byli hříšníky (srov. *Řím* 5,6).

Primární povinnost církve nespočívá v tom, že má distribuovat rozsudky či anatémata, nýbrž hlásat Boží milosrdenství, volat k obrácení a vést všechny lidi k Pánově spáse (*Jan* 12,44-50).

Bl. Pavel VI. řekl nádhernými slovy: „Můžeme si tedy představovat, že každý náš hřích či útěk od Boha v Něm zažihá intenzivnější plamen lásky, touhu znovu si osvojit Jeho plán spásy a začlenit se do něj. Bůh se v Kristu zjevuje jako nekonečně dobrý. Bůh je dobrý. A nejenom v sobě samém; Bůh je – a řekněme to s pláčem – nekonečně dobrý k nám. Volá nás, hledá, myslí na nás, zná nás, inspiruje a očekává nás: On – lze-li to tak říci – bude šťastný v den, kdy se k Němu obrátíme a řekneme: Pane, ve svojí dobrotě mi odpusť. Tak se potom naše lítost stane Boží radostí.“ [5]

Také sv. Jan Pavel II. prohlásil, že „církev žije svým pravým životem, když vyznává a hlásá milosrdenství [...] a když přivádí lidi k pramenům Spasitelova milosrdenství, které sama stráží a spravuje“. [6]

Také papež Benedikt XVI. řekl: „Milosrdenství je skutečně jádrem evangelního poselství, je to vlastní jméno Boha, [...] Všechno co, církev hlásá a koná, zjevuje milosrdenství, které Bůh člověku dává. Když církev znovu hlásá zapíranou pravdu nebo zrazené dobro, činí tak vždy na podnět milosrdné lásky, aby lidé měli život a měli jej v plnosti (*Jan* 10,10).“ [7]

Tímto světlem a díky tomuto času milosti, který církev prožila, když mluvila a diskutovala o rodině, se cítíme vzájemně obohaceni; a mnozí z nás zakusili působení Ducha svatého, který je pravým protagonistou a tvůrcem synody. Slovo rodina nám všem nezní stejně jako předtím, takže v něm již vnímáme syntézu povolání rodiny a smysl celého této synody. [8]

Zakončit synodu znamená pro církev vrátit se reálně na společnou cestu, abychom do všech částí světa, do každé diecéze, do každé komunity a do každé situace přinášeli světlo evangelia, objetí církve a oporu Božího milosrdenství. Děkuji.

25.10.2015

Boží otcovství se definitivně zjevuje v Ježíši

Homilie papeže Františka při mši na zakončení synody o rodině, baz. sv. Petra

Všechna tři čtení této neděle nám ukazují Boží soucit, Boží otcovství, které se definitivně zjevuje v Ježíši. Prorok Jeremiáš uprostřed národní pohromy, kdy nepřátelé deportují lid, oznamuje, že „Hospodin zachránil svůj národ, zbytky Izraele“ (31,7). Proč tak učinil? Protože je Otcem (srov. v.9). A jako Otec se o svoje děti stará, provází je na cestě, podporuje „slepé a kulhavé, spolu se ženami v naději a nedělkami“ (31,8). Jeho otcovství jim zpřístupňuje život a po tolika slzách a trpkostech jim otevírá cestu útěchy. Pokud lid zachová věrnost a bude hledat Boha nepřetržitě i v cizině, změní Bůh jeho uvěznění v osvobození, jeho samotu ve společenství a to, co dnes lid seje v slzách, bude zítra sklízet s jásotem (srov. Žl 125,6).

Žalmem jsme rovněž projevili tuto radost, která je plodem spásy: „naše ústa byla plná smíchu a náš jazyk plný jásotu“ (Žl 125,2). Věřící je člověk, který ve svém životě zakusil, že Bůh zachraňuje. A my, pastýři jsme zakusili, co znamená rozsévat s námahou, někdy se slzami, a radovat se z milosti sklizně, která vždycky přesahuje naše síly a naše schopnosti.

Úryvek z listu Židům nám přibližuje Ježíšův soucit. Také On „je podroben slabosti“ (srov. 5,2), aby byl schopen cítit s těmi, kdo jsou v nevědomosti a bludu. Ježíš je velekněz, svatý a nevinný, ale zároveň má podíl na našich slabostech a byl stejně jako my vyzkoušen ve všem kromě hříchu (srov. 4,15). Proto je prostředníkem nové definitivní smlouvy, která nám dává spásu.

Dnešní evangelium se přímo pojí k prvnímu čtení: jako byl Izraelský lid osvobozen díky Božímu otcovství, tak byl Bartimaios osvobozen Ježíšovým soucitem. Hned poté, co se Ježíš vydal do Jericha, a přestože byl sotva na začátku té nejdůležitější cesty směrem k Jeruzalému, ještě se zastavuje, aby odpověděl na Bartimaiovo volání. Necháává se pohnout jeho prosbou, nechává se strhnout jeho situací. Nespokojuje se s tím, že mu dá almužnu, ale chce se s ním osobně setkat. Nepodává směrnice, ani odpovědi, ale klade otázku: „Co chceš, abych pro tebe udělal?“ (Mk 10,51). Otázka by se mohla zdát zbytečná, vždyť co jiného by si mohl přát slepec než navrácení zraku? A přece: touto přímou, ale uctivou otázkou ukazuje Ježíš, že chce slyšet, co potřebujeme. Přeje si s každým z nás vést rozhovor, který je tvořen životem, skutečnými situacemi, a nic před Bohem neskrývá. Po uzdravení Pán tomuto muži praví: „Tvá víra tě zachránila“ (v. 52). Je krásné vidět, jak Kristus obdivuje Bartimaiovu víru a důvěřuje mu. On v nás věří více než my věříme v sebe.

Je tu jeden zajímavý detail. Ježíš požádá svoje učedníky, aby šli a zavolali Bartimaia. A oni se obracejí ke slepci dvěma výrazy, které Ježíš v evangeliu také užívá. Nejprve mu říkají: „Buď dobré mysli!“, tedy „odvahu“ či „důvěřuj“. Vskutku, jedině setkání s Ježíšem dává člověku sílu, aby se vyrovnal s těmi nejtěžšími situacemi. Druhým výrazem je slovo „vstaň“, kterým se Ježíš obracel k mnoha nemocným, bral je přitom za ruku a uzdravoval. Učedníci nečiní nic jiného, než že zopakují povzbudivá a osvobozující Ježíšova slova a přivádějí rovnou k Němu, bez kázání. K tomu jsou povoláni Ježíšovi učedníci také dnes, zvláště dnes: uvádět člověka do kontaktu se soucitným Milosrdenstvím, které zachraňuje. Když volání lidstva sílí jako u

Bartimaia, nelze odpovědět jinak než osvojením si Ježíšových slov a především napodobením Jeho srdce. Situace bídy a konfliktu jsou pro Boha příležitostí k milosrdenství. Dnes je čas milosrdenství!

Existují však pokušení pro ty, kdo následují Ježíše. Evangelium poukazuje přinejmenším na dvě. Žádný z učedníků se narozdíl od Ježíše nezastavuje. Pokračují v chůzi, jdou dál jako by se nic nedělo. Je-li Bartimaios slepý, pak oni jsou hluchí. Jeho problém nebyl jejich problémem. To může hrozit také nám; tváří v tvář neustálým problémům je lepší jít dál, nenechat se obtěžovat. Tak jsme jako oni učedníci spolu s Ježíšem, ale nesmýšlíme jako Ježíš. Jsme v jeho skupině, ale vytrácí se otevřenost srdce, mizí úžas, vděčnost a nadšení a hrozí, že si „zvykne na milost“. Můžeme o Něm mluvit a pracovat pro Něho, ale žít daleko od Jeho srdce, které se obrací k tomu, kdo je raněn. Toto je pokušení jakési „spirituality přeludu“. Můžeme kráčet pouštěmi lidství a vidět nikoli to, co skutečně existuje, ale to, co bychom sami chtěli vidět; jsme schopni budovat vize světa, ale nepřijímáme to, co nám Pán staví před oči. Víra, která nedovede zapustit kořeny do života lidí, vyprahne a namísto oáz vytváří další pouště.

Druhé pokušení, které existuje, spočívá v upadnutí do „plánované víry“. Můžeme putovat s lidem Božím, ale máme už předem svůj plán cesty, kde se počítá se vším: víme kam jít a kolik to zabere času; všichni musí respektovat náš rytmus a každá nesnáze nás obtěžuje. Hrozí nám, že budeme jako oni „mnozí“ z evangelia, kteří ztratili trpělivost a okřikovali Bartimaia. Těsně před tím bránili dětem (srov. 10,13), nyní žebrajícímu slepci. Kdo obtěžuje anebo není na výši, toho je třeba vyřadit. Ježíš však chce včleňovat, zvláště toho, kdo je držen stranou a volá k Němu. Takoví - jako Bartimaios - mají víru, protože vědomí potřeby spásy je ten nejlepší způsob, jak se setkat s Ježíšem.

Bartimaios se nakonec vydává na cestu za Kristem (srov. v.52). Dostává se mu nejenom zraku, ale připojuje se ke společenství těch, kdo putují s Ježíšem. Drazí synodální bratři, putovali jsme společně. Děkuji vám za sdílení cesty, kterou jsme šli s pohledem upřeným k Pánu a k bratřím, abychom hledali stezky, které evangelium ukazuje naší době ke zvěstování tajemství rodinné lásky. Pokračujme v cestě, kterou si přeje Pán. Prosme Jej o uzdravený a spasený pohled, který dovede šířit světlo, protože si pamatuje zář, kterou byl osvícen. Nedejme se nikdy zatemnit pesimismem a hříchem, hledejme a vizme Boží slávu, která září v živém člověku.

27.10.2015

Vězení pro mne bylo znovuzrozením

Sýrie. „Měl jsem zavázané oči a svázané ruce. A přesto jsem s překvapením slyšel, jak sám sobě opakuji: jsem svobodný“. Představený kláštera Mar Elian, o. Jacques Mourad, popisuje těmito slovy téměř pětiměsíční zajetí v rukou únosců z tzv. Islámského státu. Syrsko-katolický kněz o svém věznění vyprávěl pro arabskou křesťanskou televizi *Noursat TV-Tele Lumiere*, která sídlí v Libanonu. Jeho příběh, tlumočený agenturou *Fides* a portálem *Vatican Insider*, má v sobě cosi z nejstarší hagiografické narativy. Ačkoliv *passio* zde nekončí mučednickou smrtí, je skutečným vzorem ve své hluboké duchovní útěše, na hony vzdálené islamofobní perzekuční mánii, kterou šíří někteří aktivisté, zaměřením na utrpení křesťanů.

„Po únosu 21. května“, vypráví o. Mourad, mne spolu s mým spolupracovníkem Boutrosem zadržovali v nějaké horské lokalitě. Po několika dnech nás odvedli do města Raqqa, které je jakousi baštou kriminální organizace *Daesh* v Sýrii. Tam jsme zůstali 84 dní. Naši věznitelé nás hanobili a slovně uráželi, avšak nikdy proti nám neužili fyzického násilí. V tomto stavu – pokračuje syrsko-katolický kněz – jsem zakoušel dar nečekaného vnitřního pokoje. Vnímám jsem tyto bolestné okolnosti jako čas pokání a obrácení. Ve vězení jsem prožil jakési znovuzrození. Když do cely vcházeli lidé a hrozili mi, že mi proříznou hrdlo, pokud se

neobrátím na islám, většinou jsem mlčel. Když ale provokovali dál, odpovídal jsem – ze mne muslim určitě nebude“, dodává o. Mourad (na fotce ze zajetí je dole uprostřed).

Zhruba v polovině srpna byl zajatec odveden na jiné místo – poblíž Palmýry, kde únosci svému rukojmímu připravili další překvapení – setkání s bývalými farníky. Islámský pseudostát totiž mezitím dobyl obec Al Qariatayn jihozápadně od Homsu, odkud odvedl na 250 křesťanů. A ti se dožadovali, aby mohli věznění sdílet se svým knězem. „Vyvedli mne do temného tunelu, pak se otevřely dveře a za nimi jsem ke svému překvapení našel křesťany z Qariataynu. Jedenáct dospělých mužů, více než osmdesát žen a zbytek děti – shromáždění v podzemní noclehárně. Byli mezi nimi staří lidé, nemocní a postižení a také jedna stará žena a jedno dítě s nádorovým onemocněním. Když do vězení přicházeli imámové, prosili jsem je, aby tyto nemocné poslali na léčení do Damašku. Naše žádosti ale nebyly vyslyšely a ona stará žena nakonec zemřela.“

Na konci srpna bylo zajatým křesťanům sděleno usnesení tzv. kalifátu – měli zvolit konverzi k islámu, smrt mužů a zotročení žen, anebo takzvané „omilostnění“ – tedy podpis tzv. „ochranné smlouvy“ a život v rodném Qariataynu pod záštitou kalifátu. Smlouva klade tyto podmínky: na území Islámského státu nesmí znít zvony, nekonají se procesy a na kostelech nesmí být umístěny viditelné kříže. Křesťané jsou navíc povinováni platbou zvláštní daně. Jak o. Mourad vysvětlil, všichni farníci podepsali a vrátili se do svých domovů.

„Avšak navzdory tlaku, provokacím a posměškům se nevzdali své víry“, doplňuje vzápětí. „Modlili jsem se růženec, v neděli jsme v slavili mši svatou – syro-pravoslavní se syro-katolíky společně. V noclehárně se vytvořila mimořádná atmosféra. Všichni cítili, že tato zkouška posílila jejich víru. A mohu říci, že posílila také mou kněžskou víru. Nejkrásnější událostí ve vězení byl svátek Mar Elían, 9. září, kdy jsem po mši svaté mohl pokřtít tři děti ze syrsko-pravoslavných rodin“, popisuje představený syrského kláštera Mar Elían, založeného v pátém století po Kristu.

Kázání z Domu sv. Marty

29.10.2015

Bůh nemůže nemilovat, v tom je naše jistota

Vatikán. Bůh může pouze milovat, neodsuzuje. Láska je Jeho slabostí a naším vítězstvím – tak lze shrnout dnešní kázání papeže Františka při ranní eucharistii v kapli Domu sv. Marty.

V prvním liturgickém čtení (*Řím 8,31b-39*) vysvětluje sv. Pavel: »Je-li Bůh s námi, kdo proti nám?«. Pokud nás Bůh zachraňuje, kdo nás odsoudí? „Zdá se – řekl papež František – že křesťan má tuto vítěznou jistotu, tento dar ve svých rukou jako svůj majetek. Jako by křesťané mohli „triumfalisticky“ říkat: Jsme mistři! Smysl je však jiný. Nejsme vítězi proto, že tento dar držíme v rukou, ale proto, že »nás nic nebude moci odloučit od Boží lásky v Kristu Ježíši«:

„Ne že my jsme zvítězili nad svými nepřáteli, nad hříchem. Nikoli. Jsme však natolik spojeni s Boží láskou, že nás žádný člověk, žádná moc a nic nemůže od této lásky odloučit. Pavel viděl v tomto daru víc. Viděl, že tento dar spočívá v opětovném stvoření, je darem znovuzrození v Ježíši Kristu. Spatřil Boží lásku, kterou nelze vysvětlit.“

„Každý muž, každá žena – pokračoval papež František – může tento dar odmítnout, preferovat svoji samolibost, pýchu, svůj hřích. Dar tu však je.“

„Darem je Boží láska, Bůh se od nás nemůže odloučit. V tom spočívá Boží bezmocnost. My říkáme, že Bůh je mocný a může všechno. Jedno však nemůže, totiž odloučit se od nás! Dnešní evangelium (Lk 13,31-35), které podává, jak Ježíš pláče nad Jeruzalémem, nám umožňuje chápat něco z této lásky. Ježíš zaplakal. Plakal nad Jeruzalémem. V tomto pláči spočívá Boží bezmocnost, Boží neschopnost nemilovat, neschopnost odloučit se od nás.“

„Ježíš pláče nad Jeruzalémem, který zabíjí svoje proroky, ty kteří oznamují jeho spásu – pokračoval papež. A Bůh říká Jeruzalému a nám všem: »Kolikrát jsem chtěl shromáždit tvoje děti, jako shromažďuje kvočna kuřátka pod křídla, ale nechtěli jste.« A proto – dodal František – svatý Pavel pochopil a mohl dojít přesvědčení, že »ani smrt, ani život, ani andělé, ani knížata, ani nic přítomného, ani nic budoucího, ani moci, ani výška, ani hloubka, a vůbec nic stvořeného nebude nás moci odloučit« od této lásky.“

„Bůh nemůže nemilovat! A v tom je naše jistota. Já mohu tuto lásku odmítnout, mohu ji odmítat jako ji odmítal dobrý lotr až do konce svého života, avšak právě tam je tato láska čekala. Toho nejhoršího rouhače miluje Bůh něhou otce, tatínka. A jak říká Pavel, Stvořitel může učinit všechno: Bůh pláče! V Ježíšově pláči nad Jeruzalémem, v těchto slzách je veškerá Boží láska. Bůh pláče pro mne, když se vzdaluji. Bůh pláče pro každého z nás. Bůh pláče kvůli ničemníkům, kteří se dopouštějí mnoha špatností a působí lidstvu spoustu zla. Čeká, neodsuzuje a pláče. Proč? Protože je má rád!“

Kázání z Domu sv. Marty

30.10.2015

Boží odpuštění není jako soudní rozsudek, kázal papež František

Vatikán. Dobrý kněz dokáže prožít pohnutí a vkládat se do života lidí, řekl dnes mimo jiné papež František ve své ranní homilii, kterou pronášel španělsky. Bůh nám odpouští jako Otec, a nikoli jako zaměstnanec soudu, pokračoval. Bůh je totiž slitovný. Má soucit s každým z nás i s celým lidstvem, kterému poslal svého Syna, aby je uzdravil a obnovil. Petruův nástupce se ve svém kázání zamýšlel právě nad Božím soucitem.

"Je zajímavé, že v podobenství, které všichni známe – v podobenství o marnotratném synu – se říká, že otec byl pohnut soucitem, když viděl přicházet svého syna. Otec v tomto případě ztělesňuje odpouštějícího Boha. Boží soucit není totéž co lítost, tato dvě hnutí spolu nesouvisí."

Člověku může být kupříkladu líto psa, který umírá, vysvětloval papež František. Boží soucit je však něco jiného – Bůh s otcovským srdcem vstupuje do našich problémů a situací. A právě proto poslal svého Syna.

"Ježíš uzdravoval lidi, ale nebyl léčitelem. Uzdravoval lidi na znamení Božího soucitu, aby je spasil, aby navrátil ztracenou ovci na její místo, aby oné ženě navrátil ztracenou minci. Bůh má soucit a vkládá se svým otcovským srdcem, vynakládá své srdce pro každého z nás. A když Bůh odpouští, činí to jako Otec, a nikoli jako zaměstnanec soudu, který při četbě rozsudku říká: Zproštěn obžaloby pro nedostatek důkazů. Bůh nám odpouští zevnitř. Odpouští, protože se vložil do srdce onoho člověka."

Ježíš byl poslán, aby přinesl radostnou zvěst, aby osvobodil utlačované, dodal Svatý otec. Ježíš byl Otcem vyslán, aby se postavil na místo každého z nás a nesl nás životem poté, co nás vysvobodil od hříchu a zla.

"Totéž dělá kněz – dokáže se pohnout a zajímat se o životy lidí, protože je knězem tak jako jím byl Ježíš. Kolikrát kritizujeme ony kněze, které nezajímá, co se děje v jejich kongregaci, nedělají si s tím starosti. Kritizujeme a pak se musíme jít vyzpovídat, ale takoví kněží nejsou dobří. Dobrý kněz musí jevit zájem."

Dobrý kněz se musí zajímat o všechny lidské problémy, upřesnil papež a obrátil se ke kardinálovi Javieru Lozano Barragánovi, přítomnému v kapli. Mexický kardinál a emeritní předseda Papežské rady pro pastorační ve zdravotnictví slaví 60 let kněžské služby. Papež s vděčností vzpomínal na jeho práci v úřadě, který zastřešuje službu církve nemocným, a vzdal Bohu díky za zmíněné výročí. „Je tu spojitost s Božím soucitem, protože šedesát let kněžské

služby je darem, který dává Pán. Kéž bychom všichni mohli prožít takovýchto šedesát let“, uzavíral papež František.

Trick or treat, anebo d'áblův trik?

Italský exorcista o fenoménu Halloween

„Prosme svatého archanděla Michaela o pomoc, aby nás chránil před ďáblovými úklady a léčkami“, píše papež František ve své dnešním (30.10.) tvítoovém poselství. Zatímco se církev připravuje na slavnost Všech svatých a vzpomínku na všechny věrné zemřelé, ulice se barví oranžovými dýněmi a děti (alespoň v italských školách) se připravují na halloweenskou party. To, co však mnozí považují za módní, veselý a zábavný karneval v černém provedení, je ve skutečnosti obskurní a zneklidňující jev. A pro satanistické sekty výtečná příležitost, jak přilákat nové adepty. Satanisté totiž slaví největší událost roku – narozeniny vládce zla.

„Kdo si myslí, že se vše vyčerpá v nevinné zábavě a večírku v maskách, měl by si uvědomit, že za tímto pseudokarnevaelem stojí temný svět okultních věd a satanismu. Je to magicko-esoterická slavnost a návnada pro nové oběti.“

Říká **o. Aldo Buonaiuto**, exorcista, antropolog, démonolog a koordinátor bezplatné telefonické linky, která v Itálii poskytuje pomoc obětem okultismu a satanismu. Fenoménu Halloween věnoval svou poslední knihu (*Halloween. Lo scherzetto del diavolo*. Edizioni Sempre Comunicazione, 2015), která byla ve čtvrtek večer (29.10.) prezentována na římské Evropské univerzitě. A to za účasti hlavního představitele Mezinárodní asociace exorcistů, o. Francesca Bamonteho, což dosvědčuje jediné: církev silně znepokojuje stále sílící halloweenská propaganda magie a okultismu, zaměřená na děti a mládež.

„Za tradičním halloweenským koledováním se skrývá cosi vážnějšího – v pohanských druidských kultech otázka „trick or treat?“ znamenala „prokletí anebo oběť?“ – a tedy povinnost dávat kněžím dary, aby je obětovali bohu smrti, a tak oddělili pomstu ze záhrobí. Skrze módní halloweenské večírky se šíří zalíbení v hrůzyplném, jako by to bylo cosi normálního. Vábí vše odporné a umrlčí, přitahuje smrt namísto života. Je znesvěcován křesťanský smysl smrti. Ďáblova koleda je pro duši smrtelnou pochoutkou. Při Halloweenu prožívají mladí lidé satanistickou iniciaci, když se klaní nestvůrám, ze kterých kape krev, umrlcům, kteří bez pokoje bloudí zemí, a když vykonávají oběť formou hry. Téhož večera na sebe služebníci pána zla berou zodpovědnost za zruďné zločiny – vraždy novorozenců, fyzické a morální násilí, znesvěcování. Křesťané nesmí napomáhat – a to ani nepřímo – této obchodní operaci s novopohanskými a protikřesťanskými rysy.“

Satanistické narozeniny „vládce tohoto světa“ se totiž daří vydatně zpeněžit, podotýká italský kněz. Nadnárodní firmy tlačí na šíření halloweenské módy, aby prodaly své výrobky. Pomocí reklamy, sdělovacích prostředků, internetu a globalizace se čarodějná noc stala jedním z nejoblíbenějších dostaveníček, zejména pro mladé lidi. Vytěží se za ni – pouze v Evropě – až 400 milionů euro. Avšak to není hlavní hledisko, varuje otec Buonaiuto. Halloween je nocí temných obřadů a zločinů.

„Alternativou je radost křesťanské liturgie, vigilie ze slavnosti Všech svatých, společná modlitba v rodině, modlitba růžence, účast na mši svaté, při které opětovně objevíme příkladné životy světců a vítěznou Boží lásku. Snažme se aktivně prožívat eucharistickou slavnost, anebo jděme navštívit své věrné zemřelé na hřbitov. Co by mohlo být lepšího, než si společně číst v životech světců a rozjímat o nich, kontemplovat Ježíšovu jasnou tvář namísto obludných šklebů kostlivců, umrlců a zavržených duší, které nevíteží nad smrtí, nýbrž ji vyvyšují. A tak sponzorují to, co je ve světě nejošklivější – bolest, utrpení, neklid, násilí a smrt“ -- Říká italský exorcista, o. Aldo Buonaiuto